

16 046

Instelling van een raad voor het emancipatiebeleid (Wet op de Emancipatieraad)

MEMORIE VAN ANTWOORD

Ontvangen 4 december 1980

Het stemt tot vreugde te kunnen constateren dat van de vier fracties die in het voorlopig verslag aan het woord waren, er twee in het algemeen blijk gaven van hun instelling met het voorliggende wetsontwerp, en twee geen overwegende bezwaren te midden van de door hen gestelde vragen opnamen.

De leden van de fractie van het C.D.A. waren positief gestemd over het op grond van artikel 12 om de vier jaren plaatsvindende evaluatie-onderzoek. Wel vroegen zij hoe ik mij de gehele evaluatie procedure voorstel. Tevens merkten zij op dat het juist zou zijn wanneer het evaluatierapport, evenals het jaarlijkse verslag, ook aan de beide Kamers der Staten-Generaal wordt gezonden.

De wijze van totstandkoming van het in artikel 12 bedoelde rapport is in beginsel een zaak van de raad zelf. De raad kan desgewenst daarover een en ander opnemen in de nadere regels voor zijn werkwijze, die de raad op grond van artikel 10, eerste lid, opstelt. Ik stel mij voor dat – indien het rapport de Regering aanleiding geeft bepaalde voorstellen tot wetwijziging bij de Staten-Generaal aanhangig te maken – het rapport als bijlage bij die voorstellen wordt gevoegd. Voor het overige mag worden aangenomen dat ingevolge de Wet openbaarheid van bestuur voor dit rapport hetzelfde geldt als voor de adviezen van de raad, nl. dat de betrokken Minister «het binnen 30 dagen na ontvangst openbaar maakt, zo nodig en mogelijk voorzien van een toelichting». Verwacht mag worden dat – indien dit reeds binnen 30 dagen mogelijk is – deze toelichting ook de reactie van de Rgering op de voorstellen van de raad, anders dan die tot wetwijziging, zal omvatten. Uiteraard zal het rapport ter gelegenheid van zijn openbaarmaking aan de beide kamers der Staten-Generaal worden aangeboden.

Dezelfde leden vroegen zich vervolgens af, gezien de verschillende omschrijvingen met betrekking tot emancipatie en emancipatiebeleid die zij in het wetsontwerp aantreffen, hoe breed of smal zij het emancipatiebeleid en beginsel nu mogen zien als het gaat om advies en bijstand ter zake van beleidsvoornemens.

De taak van de raad betreft het adviseren van de Regering op het gebied van het emancipatiebeleid, zoals dit in artikel 1, onder b, is omschreven. Het emancipatiebeleid omvat zowel een samenstel van maatregelen specifiek gericht op emancipatiedoelstellingen, alsook de integratie van emancipatiedoelstellingen in andere beleidsvoorstellen. Voor zover voornoemde leden

bedoelen te vragen in welke mate behalve vrouwen ook mannen object van het regeringsemancipatiebeleid zijn, zij verwezen naar de hieraan gewijde beschouwing op blz. 8 van de memorie van antwoord op het voorlopig verslag van de Tweede Kamer betreffende het onderhavige wetsontwerp.

Geen publikatie van een adviesaanvraag in de Nederlandse Staatscourant op grond van de motivering in artikel 3, lid 4, stelt naar de mening van de aan het woord zijnde leden ongetwijfeld eisen aan de regels betreffende de openbaarheid van de vergaderingen, genoemd in lid 1 van artikel 10; immers, het gevraagde advies wordt uiteraard wel in een vergadering behandeld, maar dan zeer waarschijnlijk in besloten zitting, anders kan het besproken advies toch worden gepubliceerd. Zien – zo vroegen deze leden – zij dat juist en zo ja, ligt dan in artikel 3, lid 4, niet een aanmerkelijke beperking van het open en goed functioneren van de Emancipatieraad verborgen.

Het is juist dat het achterwege blijven van de publikatie van een adviesaanvraag op grond van artikel 3, vierde lid, gevolgen zal hebben voor de openbaarheid van de vergadering van de raad waarin het desbetreffende onderwerp wordt behandeld. Verwacht mag worden dat een en ander afdoende wordt geregeld in het reglement betreffende de werkwijze van de raad, bedoeld in artikel 10, eerste lid. In een voorkomend geval is sprake van een – gerechtvaardigde, bij de Wet openbaarheid van bestuur aansluitende – uitzondering op het open functioneren van de raad. Aangezien het echter gaat om gevallen die zich slechts zelden zullen voordoen, kan zeker niet worden gesproken van een aanmerkelijke beperking van het open en goed functioneren van de raad, zoals de aan het woord zijnde leden het noemden. Zulks zou met meer recht gesteld kunnen worden indien het wetsontwerp ervan uit zou gaan dat in dergelijke gevallen niet alleen een uitzondering op de openbaarheid zou worden gemaakt, maar ook op de verplichting advies te vragen. Bij de opstelling van het wetsontwerp is ervan uitgegaan, dat dit laatste alternatief – juist in verband met een goed functioneren van de raad – minder wenselijk is dan de thans in het wetsontwerp neergelegde regeling.

Zij stelden vervolgens de vraag of ter wille van het openbaar maken – hetgeen een van de hoofdlijnen is in het wetsontwerp – het bericht over het ongevraagd advies willen uitbrengen aan de Minister, ook in de Nederlandse Staatscourant zou kunnen worden gepubliceerd.

Een dergelijke publikatie zou zeker kunnen bijdragen aan het open functioneren van de raad. Het oordeel daarover en het initiatief daartoe ligt echter bij de raad zelf. Aangenomen mag worden dat ook dit geregeld zal worden in het reglement betreffende de werkwijze van de raad.

Ten slotte vroegen de leden van de C.D.A.-fractie of zich reeds voldoende gekwalificeerde personen als bedoeld in artikel 4, derde lid hebben aangemeld om daaruit op korte termijn een verantwoorde keuze te kunnen doen.

In het midden latende of de term «voldoende» hier in kwantitatieve dan wel in kwalitatieve zin is bedoeld, kan het antwoord op deze vraag niet anders luiden dan dat het geven van een dergelijk oordeel pas mogelijk is als na het verschijnen van de laatste advertentie de inzendingstermijn definitief zal worden gesloten. Volstaan kan thans worden met de constatering dat bij de meer dan 400 sollicitanten er velen zijn die in beginsel aan de omschrijving gegeven in artikel 4, derde lid, lijken te voldoen.

De leden van de fractie van de P.v.d.A. constateerden dat in de memorie van toelichting is gesteld dat de leden van de raad 1 à 2 dagen per week beschikbaar dienen te zijn; zij vroegen waarom niet gewoon het advies van de Emancipatiekommissie is gevolgd, te weten dat de leden van de raad zich ten minste twee dagen per week beschikbaar moeten kunnen stellen.

Het oordeel hoe «gewoon» het «gewoon» volgen van adviezen is, gaarne aan de leden van deze fractie latende, kan hierover het volgende worden opgemerkt. Bij de voorbereiding van het wetsontwerp is overwogen dat het voor veel in aanmerking komende kandidaat-leden van de Emancipatieraad gewoon niet altijd mogelijk zal zijn zich voor meer dan één dag van hun hui-

dige werkzaamheden los te maken; het stellen van de eis van minimaal twee dagen zou de kring van potentiële leden bij voorbaat te zeer beperken. Dezelfde leden vroegen zich af in hoeverre de verbrede taakstelling van de raad gevolgen heeft voor de personeelsbezetting van het bureau van de raad. Deze gevolgen vallen niet bij voorbaat te voorzien. Nadat enige tijd ervaring is opgedaan met de nu voorziene geleidelijke opbouw van de personeelsformatie, zal worden bekeken of deze toereikend is gezien de feitelijke werklust van het bureau.

De leden van bovengenoemde fractie vroegen vervolgens naar de kosten van studie-opdrachten aan derden. Waarom is daarmee in het ter beschikking gestelde budget geen rekening gehouden? En hoe is te bewerkstelligen dat andere overheidsorganen, zoals het SCP, het CBS of het CPB, verzoeken om onderzoek van de zijde van de Emancipatieraad ook honoreren, zo wilden deze leden weten. In de begroting voor de materiële kosten van de Emancipatieraad is evenals bij de Emancipatiecommissie het geval was een bescheiden post voor de betaling van studie- of onderzoekopdrachten aan derden opgenomen. Gezien de opdracht aan de Voorlopige Begeleidingscommissie Emancipatieonderzoek (VBEO) om zich o.m. te beraden op de wenselijke structurele voorzieningen ten behoeve van het emancipatieonderzoek, lijkt het niet gewenst reeds op dat advies vooruit te lopen door aan de Emancipatieraad een eigen onderzoek- of studie-bureau of -afdeling te verbinden dan wel door de raad bij voorbaat een vaste claim op het gebruik van het beschikbare onderzoekspotentieel te geven. Van veel onderzoeksthema's is bovendien ook niet a priori hun relatie tot de beleidadvisering te bepalen. De honorering van verzoeken om onderzoek van de raad door de onderzoekinstellingen in de overheidssfeer, die deze leden noemden, is in eerste instantie een zaak van de leiding van die instellingen dan wel van de bewindslieden waaronder die instellingen ressorteren. Wanneer de Emancipatieraad met zijn werkzaamheden is begonnen en zijn onderzoekwensen in verband met zijn adviseringsstaak heeft geformuleerd, zal de Regering nader bezien welke mogelijkheden er zijn aan deze wensen op korte termijn gevolg te geven en hoe een en ander zich verhoudt tot het meer algemene voorstel met betrekking tot de programmering en uitvoering van onderzoek op emancipatiegebied dat aan de VBEO is gevraagd.

De leden van de P.v.d.A.-fractie maakten verder enige opmerkingen met betrekking tot artikel 3, eerste lid. Zij bleven de formulering daarvan ongelukkig vinden, omdat, zo stelden deze leden, de gehanteerde termen als «belangrijke» (voornemens) en «aanzienlijke» gevolgen voor verschillende uitleg vatbaar zijn. Genoemde leden bevalen vervolgens aan (dat het mogelijk moet zijn om) de werking van artikel 3 in de praktijk te toetsen. In verband daarmee wilden deze leden de mening van de bewindsvrouw weten over hun gedachte dat de Regering jaarlijks een overzicht dient te verstrekken van alle gevallen waarin wèl c.q. niet om advies aan de Emancipatieraad is gevraagd. Dit overzicht zou, voorzien van een commentaar van de Emancipatieraad, openbaar gemaakt moeten worden, voegden voornoemde leden hieraan toe.

Het verstrekken van een dergelijke lijst moet deels gemakkelijk, deels ondoenlijk worden geacht. Indien een bepaald beleidsvoornemen naar het oordeel van de betrokken bewindspersoon voldoet aan de omschrijving van artikel 3, eerste lid van het voorliggende wetsontwerp, zal het om advies aan de Emancipatieraad worden voorgelegd, tenzij de omstandigheden zich daartegen verzetten (artikel 3, tweede lid), in welk geval de betrokken bewindspersoon de redenen daarvan aan de raad zal laten weten. De adviesaanvragen worden in de Staatscourant gepubliceerd; de brieven van bewindslieden aan de raad ingevolge artikel 3, tweede lid, dragen in beginsel een openbaar karakter. Het verstrekken van een overzicht van alle gevallen waarin het advies van de raad wel is gevraagd, is dus eenvoudig, evenals het geven van een overzicht van die gevallen waarin het advies van de raad op grond van artikel 3, eerste lid wel gevraagd zou moeten worden, maar waarin naar het oordeel van de betrokken bewindspersoon de uitzonderingsbe-

paling van artikel 3, tweede lid, van toepassing is. Het opsommen van *alle* gevallen waarin het advies van de Emancipatieraad *niet* is gevraagd, vergt dat een overzicht wordt opgesteld van alle beleidsbeslissingen van alle individuele bewindslieden resp. van alle beslissingen van de Regering als geheel. De aan dit compilatiewerk te besteden arbeidsuren staan naar mijn mening niet in verhouding tot het daarvan te verwachten nut. Immers, verwacht mag worden dat het de leden van de genoemde fractie niet zozeer te doen is om alle regeringsbeslissingen zonder meer, maar juist om een overzicht van die beslissingen waarvan het verband met vragen rondom het emancipatiebeleid voorwerp van discussie zou kunnen zijn. Dit zou vergen dat een overzicht wordt gegeven van beleidsvoornemens die (volgens de een) wel enigerlei emancipatie-aspect vertonen, maar waarvan (gehoord de ander) desondanks is besloten dat deze niet in de termen van artikel 3, eerste lid vallen. Het *van regeringswege* vervaardigen van een dergelijke lijst is evenwel niet goed denkbaar. Het ligt veel meer voor de hand dat het parlement dan wel de raad zich zal bezighouden met het verzamelen van dergelijke gevallen. Dezelfde leden vroegen ten slotte welke adviezen men nog verwacht van de Emancipatiecommissie en hoe de bewindsvrouw staat tegenover de waarde van deze adviezen gezien het feit dat de nu afgetreden voorzitter niet langer verantwoordelijkheid wilde dragen voor adviezen tot stand gekomen via een dermate gekortwiek advieslichaam.

De volgende adviesaanvragen zullen de komende maanden naar verwachting worden beantwoord: het door de Minister van Onderwijs en Wetenschappen gevraagde commentaar op het concept-beleidsplan Culturele Minderheden in het onderwijs, en de door de Staatssecretaris van Sociale Zaken voorgelegde adviesaanvragen met betrekking tot de integratie van de werkloosheidsregelingen en de beperking van de groei van de uitgaven van sociale zekerheid. Daarnaast is de Emancipatiecommissie van zins over onderstaande onderwerpen ongevraagde adviezen resp. rapporten uit te brengen: een commentaar op de nota van de Staatssecretaris van Financiën «Op weg naar gelijke fiscale behandeling van de (werkende) gehuwde vrouw en haar man, en van deelgenoten van vormen van samenleven en samenwonen»; een nota over het te voeren emancipatiebeleid in de periode 1981-1985 en een rapport over zgn. emancipatiecijfers. Ten slotte zal ook nog een eindverslag worden geschreven.

Op de laatste vraag van de leden van de P.v.d.A.-fractie kan worden geantwoord dat de Regering met vreugde heeft geconstateerd dat de nieuwbenoemde voorzitter en de overige nog zittende leden van de Emancipatiecommissie bereid zijn verantwoordelijkheid voor het uitbrengen van adviezen te dragen. Er is dan ook geen reden om bij voorbaat op de waarde van die adviezen af te dingen.

Het bovenstaande moge tevens ten antwoord dienen op de eerste vraag die de leden van de fractie van de V.V.D. stelden. Deze leden wilden tevens weten welke motieven aan het vertrek van de voorzitter en enkele leden van de Emancipatiecommissie ten grondslag hebben gelegen. Hierop kan worden geantwoord dat de voorzitter en 2 leden in de brieven waarin zij hun ontslag uit hun functies aanboden, de nadruk legden op de onderbezetting van het secretariaat van de commissie, terwijl een lid dat daarna ontslag vroeg daarnaast redenen van persoonlijke aard aanvoerde.

Voorts vroegen de leden van de V.V.D.-fractie waarom gekozen is voor een sollicitatieprocedure waarbij de sollicitaties niet aan de bewindsvrouw worden gericht. Zij zouden het beter hebben gevonden indien dat wel was gebeurd, gezien het feit dat het gaat om een functie in een wettelijk ingesteld adviesorgaan van de Regering. Zij vroegen zich af of het geheel hierdoor niet de indruk wekt dat de in te stellen Emancipatieraad niet meer dan de zoveelste adviescommissie is.

Ook bij een andere adviescommissie, nl. de Raad voor het Jeugdbeleid, werd de sollicitanten verzocht zich te richten tot het hoofd van de desbetreffende beleidsafdeling op dit departement, die door mij was aangewezen

als voorzitter van de sollicitatiecommissie. Het feit dat het in beide gevallen gaat om een wettelijk ingesteld adviesorgaan van de Regering behoeft op zich zelf niet te verhinderen dat de bewindspersoon die in eerste instantie de verantwoording voor de voorbereiding van de benoemingsbesluiten draagt, zich laat bijstaan en adviseren door ambtenaren. De genoemde sollicitatiecommissie is belast met het organiseren en uitvoeren van de openbare sollicitatieprocedure, zoals voorzien in artikel 4, vijfde lid, en met het opstellen van een advies aan «Onze minister», die ingevolge artikel 4, tweede lid, na zich overtuigd te hebben van het gevoelen van de Ministerraad, de voordracht tot benoeming aan H. M. de Koningin voorlegt. Het behoeft geen betoog dat de staatsrechtelijke verantwoordelijkheid voor de handelingen van deze ambtenaren bij de bedoelde bewindspersoon ligt.

De leden van de aan het woord zijnde fractie vroegen vervolgens naar de duur van de sollicitatieprocedure en het tijdstip waarop de raad werkelijk van start kan gaan.

De hoop bestaat dat het mogelijk zal zijn dat in de tweede maand van het jaar 1981 voldoende leden beschikbaar zijn zodat de wet in werking kan treden en de Emancipatieraad zijn werkzaamheden kan aanvangen.

Vervolgens vroegen deze leden naar aanleiding van artikel 2 naar de behandelingsprocedure van ongevraagde adviezen.

Deze is in beginsel geen andere dan die van gevraagde adviezen. Dat wil zeggen dat de bewindslieden aan wie deze adviezen zijn gericht beslissen of en, zo ja, in welke zin zij deze adviezen zullen volgen. Voor zover de vraagstukken die in de adviezen worden aangesneden een interdepartementaal karakter dragen, is het aannemelijk dat genoemde bewindslieden zich voor deze beslissing laten adviseren door de ambtelijke Interdepartementale Coördinatiecommissie Emancipatiebeleid.

Heeft de bewindsvrouw overwogen dat leden die aftreden ingevolge het bepaalde in artikel 5, tweede lid, in sommige gevallen na een zeer korte zittingsperiode voor de werkzaamheden in deze Raad verloren dreigen te gaan (bij voorbeeld na plaatsvervangende van een lid dat zelf 6 jaar zitting heeft gehad)?, zo vroegen de leden van de V.V.D.-fractie voorts.

Het is niet gezegd dat leden die zijn benoemd ter vervulling van een tussentijds opengevallen plaats, daarna voor de werkzaamheden in de raad verloren dreigen te gaan. Zij komen immers (eenmaal) voor herbenoeming in aanmerking. Indien overigens de resterende zittingsperiode, mede in verhouding tot de duur van benoemingsperiode werkelijk zeer kort zou zijn, lijkt het verstandig de desbetreffende vacature voor die zeer korte periode onvervuld te laten.

Zou het voor leden die in een tweede periode benoemd zijn ter vervulling van een tussentijds opengevallen plaats niet mogelijk moeten zijn daar alsnog een vierjarige periode te vervullen, zo vroegen de aan het woord zijnde leden vervolgens. Wordt door de voorgestelde regeling de opvolging van een voorzitter door een ingewerkt en capabel lid van de raad niet te zeer beperkt? Zou het geen aanbeveling verdienen bij de eerste evaluatie te bezien of deze soort bepalingen een goed functioneren van de raad niet in de weg staan?

Zoals uit het antwoord op de vorige vraag reeds bleek, staat de wet er niet aan in de weg dat een tussentijds benoemd lid (éénmaal) wordt herbenoemd voor een vierjarige periode. De mogelijkheid dat de voorzitter wordt opgevolgd door een ingewerkt en capabel lid van de raad wordt door de voorgestelde regeling niet beperkt, zij het dat de betrokkene het voorzitterschap slechts gedurende één zittingsperiode kan vervullen. Gezien de wenselijkheid van een maximale zittingsduur van acht jaar ligt dat voor de hand. Het staat de raad uiteraard vrij bij de eerste evaluatie ook de desbetreffende wettelijke bepalingen aan de orde te stellen.

De leden van de V.V.D.-fractie vroegen verder waarom aan de voorzitter, die niet alleen belangrijk is voor het goed functioneren van de raad maar ook voor dat van het bureau, geen «eigen situatie» is geboden.

Kennelijk wordt hier bedoeld op een eigen situatie in rechtspositioneel opzicht. De rechtspositie van de voorzitter zal, evenals die van de leden, bepaald worden door het Koninklijk besluit op grond van artikel 3 van het vacatiegeldenbesluit 1970, waarin de hun toe te kennen vaste vergoeding zal worden vastgesteld. Het is gezien het belang van de onafhankelijkheid van het adviesorgaan, niet wenselijk de voorzitter een ambtelijke status toe te kennen. Een andere «eisen situatie» bestaat op dit moment niet. Is het de bedoeling dat na een bepaalde «wachttijd» weer een nieuwe periode van acht jaar kan aanvangen? zo vroegen de leden van de V.V.D.-fractie tenslotte.

De tekst van artikel 5 laat geen andere interpretatie toe dan dat de leden slechts éénmaal kunnen worden herbenoemd. De aanvang van een nieuwe periode van acht jaar na een bepaalde «wachttijd» staat op gespannen voet met inhoud en bedoeling van het artikel.

De leden van de fractie van D'66 drongen aan op een zo snel mogelijke instelling van de raad ten einde het tijdshiaat tussen het aflopen van de werkzaamheden van de Emancipatiekommissie en het begin van de werkzaamheden van de raad zo klein mogelijk te doen zijn. Zij maakten in dit verband melding van hun teleurstelling over het aftreden van de voorzitter van de Emancipatiekommissie en vroegen of de bewindsvrouw hiervan te voren op de hoogte was, en zo ja wat zij gedaan heeft om het te voorkomen.

Verwacht mag worden dat de nieuw benoemde voorzitter van de Emancipatiekommissie en de overige aangebleven leden bereid zullen zijn het advieswerk voort te zetten totdat de Wet op de Emancipatieraad in werking treedt. Er is dus geen sprake van een hiaat; evenmin is het ontslag van de voorzitter een gevaar voor de continuïteit. Het mogelijke aftreden van deze voorzitter was mij, zoals ik ook bij de mondelinge behandeling van het wetsontwerp in de Tweede Kamer meedeelde, inderdaad te voren bekend. Ik be treur het dat mijn dringend beroep op de voorzitter om haar beslissing nog eens in overweging te nemen niet tot een andere beslissing heeft geleid.

Na de uitvoerige gedachtenwisseling in de Tweede Kamer bestond er bij deze leden eigenlijk geen reden om op de details van het ontwerp in te gaan met één uitzondering. Het viel hun op dat in artikel 1, sub b, gesproken wordt van het «beleid van de overheid», terwijl in artikel 2 melding wordt gemaakt van het «emancipatiebeleid van de Regering». In artikel 3, lid 5, is sprake van «landelijk emancipatiebeleid» in verhouding tot emancipatiebeleid op provinciaal en gemeentelijk niveau.

In deze artikelen ligt naar de mening van de aan het woord zijnde leden de suggestie opgesloten dat de wetgever ervan uit gaat dat de raad zich vooral met het regeringsbeleid in engere zin zal bezighouden; dat met beleid van de overheid wordt bedoeld: regeringsbeleid; en dat de raad zich zou dienen te onthouden van rechtstreeks advies inzake het beleid van andere overheden. Daarmee lijkt in het ontwerp een bedoeling ingebouwd die vermoedelijk contrasteert met de praktijk van de emancipatie, waarin, naar gebleken is, juist op lagere niveaus en dus vaak kleinschalige niveaus, enerzijds goede aanzetten tot een creatief emancipatiebeleid zijn te vinden, terwijl anderzijds op deze niveaus nogal eens moeizaam te slechten blokkades kunnen voorkomen. Het zou de leden van de fractie van D'66 liever zijn geweest als in het ontwerp een wat nauwkeuriger taalgebruik was gevolgd met betrekking tot begrippen die nu zijn omschreven als «emancipatiebeleid van de overheid», «emancipatiebeleid van de Regering» en «landelijk emancipatiebeleid». Deze leden zouden het op prijs stellen indien de Staatssecretaris alsnog wat meer duidelijkheid zou verschaffen.

Naar aanleiding van dit betoog zij opgemerkt dat het begrip emancipatiebeleid in artikel 1, sub b, in algemene zin is omschreven. Binnen deze omschrijving moet vervolgens voor wat betreft de taakstelling van de Emancipatieraad onderscheid worden gemaakt. De raad is een adviescollege van de Regering en brengt dan ook ingevolge artikel 2 advies uit over het emancipatiebeleid van de Regering. Behalve de rijksoverheid hebben echter ook de lagere overheden een eigen verantwoordelijkheid met betrekking tot de

emancipatie. Samenhang tussen de activiteiten op de diverse overheidsniveaus is uiteraard van groot belang. Artikel 3, vijfde lid, houdt daarom in, dat de raad in zijn taakuitoefening ook aandacht schenkt aan de verhouding van het beleid op centraal niveau en dat op lager niveau. In die context spreekt deze bepaling van landelijk emancipatiebeleid en emancipatiebeleid op provinciaal en gemeentelijk niveau. Langs de weg van artikel 3, vijfde lid, zal de raad ook aandacht kunnen schenken aan de wijze waarop het emancipatiebeleid der lagere overheden gestalte krijgt, met name ten einde te waken tegen verbrokkeling van het beleid of strijdig beleid op de diverse overheidsniveaus, als gevolg waarvan blokkades als door de aan het woord zijnde leden bedoeld, kunnen ontstaan. Een en ander betekent overigens niet dat de raad rechtstreeks advies aan de lagere overheden zou kunnen uitbrengen. Dat zou in strijd zijn met het karakter van de raad als adviescollege van de Regering.

De Staatssecretaris van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk,
J. G. Kraaijeveld-Wouters